

בש"פ 3477/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3477/17

לפני: המבקש:
כבוד הרשמת ליאת בנמלך פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד

החלטה

המבקש עותר למתן ארכה להגשת ערעור על גזר דין מיום 16.2.2017.

לאחר שעיינתי בטענות המבקש והמשיבה - המתנגדת לבקשה - ובהתייחסויות בא-כוח המבקש בערכאה קמא, הגעתי למסקנה כי אין מקום להיעתר למבוקש.

הבקשה הוגשה כשלושה וחצי שבועות לאחר שהמועד להגשת הערעור חלף. המבקש היה מיוצג בערכאה קמא ובא-כוחו הבהיר כי הודיע לו על גזר הדין יום לאחר הינתנו. לדבריו המבקש לא אמר לו כי הוא שוקל להגיש ערעור על גזר הדין ולכן לא ציין בפניו את המועד האחרון להגשת הערעור, ועוד הוסיף כי אינו זוכר באיזה תאריך נמסר למבקש עותק של גזר הדין. המבקש מצידו טוען בבקשה כי "לא היה בטוח" מהו המועד האחרון להגשת הערעור, ובהתייחסות נוספת שהגיש ציין כי היה ב"הלם נפשי" אשר בשלל לא הבין כי עליו להגיש את הערעור בתוך פרק זמן קצוב. עוד טוען המבקש כי עורך דינו סיים לייצג אותו לאחר מתן גזר הדין, אך זה הבהיר בהתייחסות שהגיש כי לאחר מתן גזר-הדין הוא היה בקשר עם המבקש (בנוגע לוועדת מיון למאסר ולדחיית מועד תחילת המאסר). כן אוסיף כי בהחלטה מיום 25.6.2017 נדרש המבקש להבהיר באיזה מועד נמסר לו עותק של פסק הדין, אף בתשובה שהגיש לא כלל הוא כל

עמוד 1

התייחסות לעניין זה.

הנה כי כן, גזר הדין הומצא לבא-כוח המבקש במועד הינתנו ולמחרת עידכן הוא את המבקש על מתן גזר הדין. לדברי בא-כוח המבקש בערכאה קמא המבקש לא עשה כל ניסיון לברר עימו מהו המועד האחרון להגיש את הערעור, למרות שהוא היה עימו בקשר בעניין אחר. כמו כן המבקש לא הבהיר מתי נמסר לידי עותק של גזר הדין עצמו.

בהינתן האמור טענת המבקש לפיה "לא היה בטוח" מהו המועד הנכון להגשת הערעור אינה מצדיקה מתן ארכה, שכן היה עליו לעשות ולו פעולות מינימאליות סבירות לבירור המועד הרלבנטי (כגון בירור עם בא-כוח בהליך קמא). אעיר בהקשר זה כי טענת המבקש לפיה לא הגיש את ההליך במועד בשל ההלם בו היה נתון בעקבות גזר הדין נטענה בתשובה מטעמו בסתמיות מבלי פירוט או תמיכה באסמכתא כלשהי, וכי טענתו בתשובה לפיה עורך דינו "ניסה להסביר ל[ו] את משמעות של סיבת הערעור" אינה ברורה שהרי בבקשה המקורית נטען כי בא-כוחו סיים לייצגו, וגם עורך הדין טוען כי המבקש כלל לא שוחח עימו לגבי הגשת ערעור.

בנסיבות אלו כולן סבורה אני כי המבקש לא הוכיח קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" המצדיק מתן ארכה, ולפיכך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט בתשרי התשע"ח (9.10.2017).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת